

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Leden 2022

Ročník 3, číslo 15

**I kdybych se umyl sněhem,
dlaně si očistil louhem,
přece bys mě vnořil do takové jámy,
že by si mě hnusil i můj šat.**

(Jób 9,30–31)

OBSAH

Nebeská láska.....	3
Poučení pro krále i pro nás.....	4
Způsoby při modlitbě.....	6
Evangelium věčné.....	9
Daleko od Boží slávy (Tt 3,3)	15
Bůh, který se o nás stará (Žd 13,20-21).....	18
Neboj se sestoupit do Egypta! (Gn 46,1-30).....	29
Co říká Bible o lidských vládách? (Ř 13,1).....	42

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

NEBESKÁ LÁSKA

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ctěný světec byl kdysi tak uchvácen zjevením lásky svého Pána, že když pocítil, že ve své smrtelnosti již není schopen vydržet více takové blaženosti, zvolal: „Zadrž, Pane, už to stačí, stačí!“ V nebi budeme moci ponořit své rty do bezedné studnice lásky a pít z ní už navždy. Ó, to bude skutečná láska, která bude navěky zaplavovat naše duše v domě našeho nebeského Otce! Kdo může vypovědět ta pohnutí, uchvácení a úžasné slasti, které v nás tato láska vyvolá? A kdo vytuší tu lahodu písně nebo rychlost poslušnosti, které budou nebeskými projevy lásky dovedeny k dokonalosti?

POUČENÍ PRO KRÁLE I PRO NÁS

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Nevíme nic o králi Lemúelovi, ale víme o jeho matce – byla to velmi moudrá žena, která dávala svému vládnoucímu synu úžasné rady. Je možné, že to je jenom symbolická postava, která v knize Přísloví představuje samotnou moudrost, stejně jako ona úžasná manželka, kterou králova matka v poslední kapitole knihy Přísloví popisuje. Ale právě tak je možné, že Lemúel bylo nějaké další jméno např. krále Šalomouna nebo některého z následujících králů, a jeho matka je právě tak skutečná, jako manželka podobná obchodním lodím (Př 31,14), na kterou se pěje jenom chvála (Př 31,28) a niž srdce jejího muže spoléhá (Př 31,11). Zde je jedna z rad královy matky, která mluví přímo do naší současné situace – co má dobrý král dělat? Jak by měl jednat?

Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených, ústa otevři, sud' spravedlivě a zastaň se utištěného a ubožáka. (Př 31,8–9)

Jsou to slova určená jenom králi? Nejsou to slova určená všem, kteří žijí z Boží milosti, kteří byli ospravedlněni skrze víru? Jsou to slova, která jsou určena všem, kteří chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Je to povolání zbožného vládce, je to ale také povolání pro kohokoliv, kdo stojí v nějaké autoritě, je to povolání Kristovy církve jako celku, jako jednotlivého místního sboru, a je nakonec povolání, pro každého jednotlivého křesťana. Křesťané i Kristova církve mají být solí i světlem světa. Jejich odvaha má být zjevná v boji za práva všech postižených, a Boží slovo zmiňuje nejčastěji vdovy a sirotky, kteří měli největší problém s tím, domoci se jakéhokoliv práva.

Jejich soud měl být spravedlivý – ne podle závanů kdejakého učení nebo podle vlivů tohoto světa, ale podle spravedlnosti, kterou učí Boží slovo.

Dnešní doba je v tomto ohledu pro křesťany velkou výzvou. Ve společnosti jsou pošlapávána lidská práva, dochází k diskriminaci skupiny lidí, děje se zjevné bezpráví, lidé jsou veřejně dehonestováni jenom proto, že mají jiný názor, pravda je zašlapávána stále hlouběji do bahna lži. Dokonce i jenom z toho jediného výše uvedeného textu by mělo být víc než zřejmé, jaké je v takové situaci místo křesťanů.

Ale zastat se utištěného a ubožáka, otevřít svá ústa za němého, postavit se za právo všech postižených a soudit spravedlivě to vyžaduje dvě věci – poznání pravdy a odvalu. Znamená to nezůstávat na povrchu věcí, nevyhýbat se těžkým otázkám, jít do hloubky a porozumět pravdě i spravedlnosti. Nic lepšího než Boží slovo nás k takovému porozumění nedovede. Proto vás chci povzbudit, abyste se ponořili do samotného Božího slova a použili i toto číslo časopisu jako vodítko a motivaci, jak a kam jít v Písmu hlouběji.

Odvaha potom pramení z lásky k Pánu Ježíši Kristu. Je to schopnost čelit nebezpečí, schopnost podstavit se proti proudu, ochota vystrčit nos ze své bezpečné zóny, i když hrozí riziko, že přes něj dostanu. V tom je nám Pán Ježíš dokonalým vzorem. V Písmu souvisí odvaha s otevřeností, přímostí a svobodou – to všechno máme v Kristu. Skrze něho máme otevřený přístup k Bohu, takže naše jistota je zakotvená v nebesích a ne v nás nebo zde na zemi. Vede nás přímou cestou, bez jakýchkoliv záludností nebo pokřiveností, proto i my můžeme být přímí a nemusí se nijak přetvařovat ani skrývat. Svou obětí nás vysvobodil z moci temnoty, z pout hříchu, ze strachu a uvedl nás do svobody Božích dětí. V této svobodě můžeme směle stát na pravdě, otevřít ústa za němého, za právo všech postižených, soudit spravedlivým soudem a zastat se utištěných i ubožáků.

ZPŮSOBY PŘI MODLITBĚ

Alois Adlof

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Pravá modlitba je modlitba v Duchu a v pravdě předkládaná Otci ve jménu Pána Ježíše. Vedlejší je tedy způsob, jak se chovat a jaký zachovávat vnější postoj při modlitbě. Bůh nehledí na vzhled člověka, ale hledí k srdci (1S 16,7). Svými postoji vyjadřoval Boží lid při modlitbě svou vnitřní náladu; nebyl otrokem jedné formy, a vůbec žádné formy – choval se prostě tak, jak to souhlasilo s jeho city. Choval se tak, jak to nejlépe odpovídalo jeho vnitřnímu rozpoložení. Proto nám také zaznamenalo Písmo sv. různé způsoby chování Božích mužů při modlitbě. Elíezer pohnut vděčností Bohu, poklonil se mu (Gn 24,26) a dobrořečil mu (Gn 24,48). Když lid izraelský uvěřil, že Hospodin poslal Mojžíše a Árona, aby je vysvobodili, klaněli se Bohu na důkaz své oddanosti a poddajnosti (Ex 4,31; 12,27). Rovněž Mojžíš sklonil hlavu k zemi a klaněl se (Ex 34,8) proto, že to odpovídalo jeho vnitřní zkroušenosti a pokorné oddanosti Bohu, který se mu zjevoval v tak velké lásce a milosti.

Lid Boží skláněl též svá kolena před svým Bohem. Šalomoun poklekl a žádal, aby se Bůh v chrámě, který vystavěl, skláněl ke svému lidu (1Kr 8,54; 2Pa 6,13). Daniel klečel a vzýval Boha v zemi zajetí (Da 6,13) a nic nedbal na to, že tím, že pokleká, prozradí se, že neposlouchá královský rozkaz. V zahradě Getsemanské sám náš Spasitel klečel, když se horlivě modlil k Otci a poslušně se poddával jeho vůli (Lk 22,41). Štěpán zemřel na kolenou (Sk 7,60).

Apoštolové poklekali ke svým horlivým modlitbám (Sk 9,40; 20,36; 21,5; Ef 3,14).¹

Lid Boží se také *vrhal tváří k zemi* na důkaz svého ponižování se před Bohem, jak to udělal Job (Job 1,20) i lid, když Ezdráš Hospodinu dobrořečil (Neh 8,6).² *Rozprostíral ruce* své k Bohu nebo je pozdvíhoval (1Kr 8,22; Neh 8,7; Pl 2,19; Pl 3,41; Ž 28,2; Ž 134,2; Iz 1,15; Ezd 9,5; Ex 9,29; 1Tm 2,8), na důkaz toho, že je připraven ochotně přijmout věci žádané od Boha! Nebo se při vědomí své viny *bil v prsa* (Lk 18,13). Jako ochotný služebník *stál* před Bohem a uctivě žádal o jeho milost (1Sam 1,26; 1Kr 8,22; 1Pa 23,30; Ž 134,1). *Své oči pozdvíhoval vzhůru*, odkud by mu přišla pomoc (Ž 123,1; Ž 121,1), jak to dělal i náš Pán (J 17,1).³

Ale žádná z těchto věcí není podstatná. Modlitba v duchu a pravdě není vázána na formy, nýbrž formy jsou vázány na ni. Když toto budeme mít na zřeteli, pochopíme, že se můžeme modlit v jakémkoli postavení těla, ale pochopíme také, že živá modlitba se podle toho, jakým je naplněna obsahem, projeví se také v postojích našeho těla. Ať se každý rozhodne sám, v jakém postoji se bude modlit. Sám bych doporučoval klekat při modlitbě, a tak se i svým tělem ponížít před Bohem, a zavřít své oči, aby myšlenky nebyly sváděny k zevlování. Máš-li svůj pokojík, zavírej se k modlitbám, a tam můžeš před Pánem i ležet na své tváři i ruce rozprostírat nebo i stát.

¹ Viz též: Ezd 9,5; Ž 95,6; Mt 17,14; Mk 1,40; Mk 10,17; Mk 15,19; Lk 5,8; Iz 45,23; Ř 14,11; Fp 2,10.

² Srovnej též: Lv 9,24; Joz 5,14; Sd 13,20; 1Pa 21,16; Mt 26,39; Lk 5,12; 17,16; Zj 11,16.

³ Mezi způsoby v Písmu sv. jmenovanými nenalézá se spínání rukou. Tento způsob byl zaveden do církve od germánských kmenů a byl křesťanskému starověku úplně neznámý. Sr. Vierordt, v „Studien und Kritiken“ 1853, str. 89 násl. – Až dosud u Rusů spínání rukou není příliš oblíbené. Ani současní Židé to neznají. O jejich způsobech viz „Herzog's Real-Encyklopaedie für prot. Theol. u. Kirche“, 2. vyd. 1879. Sv. IV. str. 763.

Také i ve shromážděních nechť panuje co největší svoboda v způsobech. Kdo cítí takovou potřebu, nechť klečí, nebo ať sedí, nebo stojí. Kde se dbá tuze na formy, je nebezpečí, že sice zůstane jednotná forma, ale Duch z ní vymizí, jak to namnoze vidíme. Přišel jsem do jednoho shromáždění, a tu podle svého zvyku jsem si při modlitbě zakryl rukou oči – někteří farizeové se na mne velice hněvali, že zavádím „americké“ novoty. Jeden farář má ve zvyku zavírat při modlitbě oči (nechte totiž modlitby z agendy) – někteří formalisté se pozastavovali nad tím jeho „nepřístojným“ způsobem, že prý při modlitbě spí. Ovšem lidem tohoto druhu zůstala pouze forma – ale Ducha nemají; neboť kde je duch Páně, tam je i svoboda (2K 3,17).

EVANGELIUM VĚČNÉ

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

*Hleď, abys všechno udělal podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.
(Ex 25,40)*

*Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby
zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země. (Zj 14,6)*

Milí přátelé v Kristu, když se neobrátím, tak nikdy nebudu v těchto textech vidět něco zvláštního, ano, budu říkat, že v těch textech nic není, protože nic nevidím. Ale předně a nejprve jde o to, abych byl obrácený! To je to naše nejvlastnější povolání na světě. A když se obrátím, tak vidím zvláštní věci: tu jsou podobenství, to jsou stíny! Ale jaké stíny, kdyby jeho evangelium nebylo věčné evangelium?

A teď arci chci jednat o tom, jak se to má s věcmi našeho spasení ve Starém a v Novém zákoně a jak se to má s věcmi jednoho každého z nás v jeho životě. Když nejste potěšeni, to neznamená, že pro vás není žádného potěšení. Ale někde to vážne. Kde to vážne? Podívejte se do knihy Jobovy 15,11 (KRAL): „Zdali malá jsou tobě potěšování Boha silného, čili něco je zastíňuje tobě?“ Nu, jestli jsou ti potěšování Boha silného malá, pak je jistě něco zastíňuje. A proto nejsi tak potěšen, jak bys měl býti potěšen.

A teď si dělím to, co chci předkládat, na trojí. To první zní takto:

I. Jak se to mělo s Božím stánkem a s chrámem ve Starém zákoně a s celou Boží službou?

Nu, tak, že to bylo jen podobenství. „Hleď, abys všechno udělal podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.“ Tak čteme v našem

prvním textu. To jsou jen stíny, ale byly to stíny té věčné převzácné Boží skutečnosti a ta tu byla od věků, jenom se ještě neukazovala. Jak by se ukazoval stín, když tu nebyla skutečnost? Dříve, než se vám začala z těch Božích věcí ukazovat ta nejmenší maličkost, již tu bylo hotové všecko.

Ale to se nám nezdá! Vám se zdá, že se musí nejprve ukazovat malý začátek, a ten roste. To se vám zdá, ale tak to není s vaším spasením a tak se to nemá ani v těch přirozených věcech. Tu je zástup dělníků, každý se svými nástroji. Nejprve, aby tu bylo stavební místo! Jak veliké? Jak veliké, nemůžete říci, dokud nevíte, co máte stavět. Stavitel to zde z hlavy nepoví, ale má tam plány a podle hotového plánu dává rozkazy. To je podobenství toho, jak staví Pán Bůh. Takhle to půjde! A když se podíváte do Písma, jak Šalomoun staví chrám, tak tam nemáte sice slovo „podobenství“, ale formu. Otevřete si, prosím, 1. Paralipomenon 28,11–12: „David předal svému synu Šalomounovi plán předsíně, jednotlivých částí domu, jeho pokladnic a přístřešků, jeho vestavěných pokojíků i domu pro příkrov schrány, též plán všeho, jak si to představoval.“ Co pak je to forma? To je model, takový malý chrámeček na ukázkou, plán k práci, aby tak byl postaven jednou ten veliký chrám. Skutečný původce chrámu je David, ne Šalomoun. „Tak to, synáčku, provedeš, a tady na pergamenu jsou plány, kde jsou dopodrobna určeny rozměry!“ A ten stavitel stále nahlíží, ano, takhle to půjde. Věc je hotova a části se vám začnou teprve jevit. A teď si představte: Co je pod střechou v té místnosti, je zvláštní dílo. Co to bude? Stůl a oltář. Je silně krytý. To musí mít nějaký smysl. Kdyby to nemělo smysl, pak by to byl nesmysl! A podívejte se: Tady tak veliké umyvadlo, moře měděné, a zde mnohem větší umyvadlo. A tu bude bývat voda. K čemu bude zapotřebí tolik vody? Ach, já vidím: tady bude stříkat krev a přijdou ti milí kněží a budou zase všecko umývat, aby se všecko třpytilo a lesklo. K tomu bude potřeba tolik vody. A tak v celé té stavbě je mysl

Boží. Dej pozor, aby to všechno bylo podle toho „vzoru, který ti byl ukázán na hoře“!

Když se vám začne ukazovat malá částička, pak je to jen začátek toho, co je ve věčné radě Boží věčně věků hotovo. Když pak Mojžíš ukazuje stíny a podobenství, tak jsou to stíny a podobenství té věčné Boží skutečnosti. Ty věci jsou hotovy, jen ještě nepřišel čas, aby se to ukázalo. Žádná věc nemůže dávat stín, než jaký nese sama sebou. Hmotná věc vrhá stín takový, jaká ta věc je, takže podle toho stínu můžete dělat závěry, když dobře rozumíte. Ve všem je Boží myšlenka. To tedy bude na to? Ano, to bude na to, a to druhé zase na něco jiného.

Představte si malé dítě. Vidíte jeho malou ručičku. Ó, já vidím v té malé ručičce všechnu tu dovednost, která ruce přísluší. Žádný jiný tvor nemá takovou ruku, žádnému to Pán Bůh nedal. V tom vidíme Boží myšlenky. Tak zatím máte stín a všechno ostatní vám jasné není, ale ty stíny jsou znamenité, neboť jsou to stíny té vzácné Boží skutečnosti.

A teď si představte, že vám dá k těm stínům, co k nim potřebujete: svého svatého Ducha. Co se vám ukáže? Ukáže se vám hřích a vy začnete být celí nešťastní nad tím hříchem. Druzí si z toho ještě nic nedělají, protože nemají Ducha svatého. Ale co já si počnu v tom svém hřichu? A teď ten Duch svatý říká: „Uchop se toho stínu. Ten tě nevytrhne, ale ta skutečnost tě vytrhne.“ A teď ten člověk jde a najde toho beránka neposkvrněného. Já jsem zahynulý! A ten člověk se dívá, jak ta krev stříká. Já bych měl zahynout, ale ten beránek to za mne odnese. Jen se toho drž a věř tomu, který to nařídil! Žádný stín ti nepomůže, ale když ten nebeský Pán zatím nařídí tyto stíny, jen se jich poslušně drž! Jsou to jen stíny, ale stíny hotové Boží skutečnosti.

A teď pohleďte na ten druhý text:

II. Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium.

A z toho druhého textu kážu: Když Kristus, to Slovo věčné, skrze které všechno zformoval, tady byl, pak všechno to, co konal, co trpěl, když podstoupil smrt, je ta vzácná Boží skutečnost, která ve Staré smlouvě vrhá ony stíny. Nu, když rozumím, pak vidím, že ten stín nemohl být jinací, než byl. Věž vrhá stín, když slunce svítí a strom vrhá stín, když slunce svítí. Jaký stín? Věž nemůže vrhat takový stín jako strom. To je každému jasné. A tak i ta Boží skutečnost vrhá takový stín, který vrhala. Evangelium věčné nemohlo vrhat jiné stíny. A vy řeknete: Evangelium ano, ale není to evangelium věčné! To jste na omylu, to tomu dobře nerozumíte.

Co je evangelium? To je to vzácné potěšení, které strojí nebeský Pán ne andělům, ale lidem; ne svatým lidem, ale takovým, jako jsem já. Anděl ledacos vidí, co my nevidíme. Vidí Boží moc a neobsáhlost, dovede se z toho radovat, ale Boží moc a neobsáhlost není to nejvzácnější.

Je tu Boží svatost. To je něco vzácného. A vy řeknete: „Vždyť anděl vidí Boží svatost lépe než my!“ To je omyl. Kdo vidí lépe světlo, ten, který je ve světle anebo ten, který je v mráкотě? Ten člověk sedící v mráкотě bude vidět lépe Boží světlo než ten, který je v světle.

A je tu neskonale Boží láska. Což anděl nepocituje Boží lásku? Arciže, ale ne jako červ, který cítí, že má být zašlápnut. On mne vytrhl ze všeho! Tomu anděl nerozumí, protože není hříšný. K tomu jste vy, abyste ve své ztracenosti a porušenosti okoušeli lásku, jakou anděl neokouší. To je evangelium.

A když řeknu „evangelium věčné“, pak nemyslím na to, nač si Pán Bůh vzpomenu, když se mu to v ráji pokazilo.

Ó, věci se mají zcela jinak. Bůh myslel na své evangelium dřív, než na světě něco bylo, ano, dřív než byl svět. Odkud to máš? Ze

dvou pramenů. Mě na to přivedlo Písmo. „Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium.“ A toho máte celé Písmo. Otevřete si Zjevení 13,8: „Budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka.“ On že je zabitý od počátku světa? Zajisté. V radě Boží je všechno hotovo od věků. Podívejte se do 1. Petrovy 1,19–20: „On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů.“ On byl tedy předzvěděný od ustanovení světa! Než byl svět, již to tu bylo, již se vědělo, že půjde, takový Milovník, a zjeví svou svatost a takovou lásku!

A pak tu je mnohé místo, kde se praví na příklad: Pán věděl, že to musí být, aby se naplnilo Písmo. Písmo svaté je toho plné, a když začnete dávat na tu věc pozor, pak řeknete: „Ta věc mi to říká sama sebou, že on půjde. To je jádro, to je to hlavní, víc než centrum, to je péro, které všechno drží v chodu“. Proto on formuje svět, a když formuje člověka, pak jej formuje tak, aby se stalo všechno, co se mělo stát a aby mohl vzít naše tělo a v našem těle takové věci za nás podstoupit. Když to chápete, chcete padnout jako ti ve Zjevení a chválit a oslavovat a divit se jeho radě.

A to mne vede k tomu třetímu:

III. Když je takový v jednom, je takový ve všem.

Proto jak promyslel tvé spasení, tak promyslel všechny tvé věci od věků. Všecko, co se týká tvého vezdejšího života, to bylo hotovo v radě Boží ještě mnohem dříve, než jsi tu byl a jen čekalo na ten den, kdy ses objevil. Tu nebyla otázka: „Co z něho bude?“ Ne, z veliké lásky Boží tu bylo již všechno. Abyste to pochopili, že pro vás připravil všechno! Když jste neobrácení, tak nevidíte nic, naopak, samé zklamání. To s sebou nese tělo. Ale jestliže mi rozumíte, to znamená, že už se dotýká vašich srdcí a že ho potřebujete.

Co potřebujete? Ducha svatého potřebujete. Jen prostě, a bude vám dáno! On byl Přítelem od věků a teď se vám zjevuje jako Pomocník a Spasitel. Vy jste krví Kristovou dokonale obmyti a teď je vaším milým Přítelem. On je náš Otec a vy se radujete z jeho otcovství. „Poznávej ho na všech svých cestách.“ To viděl už Šalomoun v Přísloví 3,6. Není to s tebou tak, jak by ti chtěli namluvit druhí, žes přišel na svět, jako by to bez tebe šlo! Ne, on si přál, abys šel a bez tebe by to nešlo. Tak se věci mají a co se kde děje, to se týká i tebe. On tě miloval milováním věčným a všechno, všechno řídí. Ty miluješ jej. Jak by ti nenapomáhaly všechny věci k dobrému?

Nu, ale pak je marná věc, chodíme-li k němu s pokornou modlitbou! To si nerozumíme. Ty mu přece nechceš předpisovat! To ne! Když ty jdeš s pokornou modlitbou k nebeskému Otci, to se jen hlásíš o to, co na věčnosti připravil pro tebe. „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.“ Zač prosíte? Za to, co si přeje on. Tak se věci mají. To, co vám kážu, je čistý kalvinismus, to je naše čisté reformované učení, to je evangelium Pána našeho Ježíše Krista. To je evangelium věčné. Ten, který se nad tebou smiloval, ten tě od věků miloval! On pro mne připravil převzácné věci. Teď abych byl Duchem jeho vedený a prostě věřil a očekával na něho!

Když jsem neobrácený, tak je mi to protivné, ale když ho najdete, tak začnete mít ohromnou radost. On to všechno promyslel a řídí na mé štěstí. „Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země.“ Amen.

Kázáno 27. června 1909.

DALEKO OD BOŽÍ SLÁVY (Tt 3,3)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Prorok Izajáš napsal:

Proto praví toto Panovník Hospodin: „Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat.“ (Iz 28,16)

Nový zákon vysvětluje smysl tohoto verše slovy: „Kdo v něho věří, nebude zahanben“ (Ř 9,33). Ale mám moc rád i ten starozákonní výrok v jeho původním smyslu a rád ho aplikuji na výklad Božího slova. Když otevíráme Boží slovo, nemusíme spěchat, ale můžeme společně rozjímat nad každým Hospodinovým slovem. Podle prvního Žalmu je to osvědčená cesta k blaženosti, podle knihy Přísloví je to cesta k moudrosti a k bázni před Hospodinem, je to cesta zbožnosti a nejdůležitější způsob, jak můžeme nasytit své duše. Proto zůstaneme u jednoho jediného verše a pokusíme se ho rozebrat, vysvětlit, aplikovat do svých životů a uvidět v něm velikost Boží slávy i nádheru Božího syna. Náš dnešní text říká:

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,3)

Je to verš, který na první pohled vypadá trochu ponuře, temně. Je velmi všeobecný, protože zahrnuje každého z nás, a zároveň je velmi konkrétní v tom, co o každém z nás říká. Tento verš boří hradby mezi lidmi. Pokud je to, co je zde napsáno, pravda,

potom to znamená, že se nikdo nemůže ani trochu povyšovat nad druhým člověkem, protože všichni vycházíme ze stejného základu. Všichni jsme byli stejnou hlinou, stejným bahnem, stejně hříšnou bažinou. Máme před sebou verš, který pokořuje lidskou pýchu, který naprosto ničí jakékoliv povyšování se a dělání rozdílů mezi lidmi. Ale pozor! Tady musíme být opatrní, protože Bible netvrdí, že všichni lidé jsou stejní, ani neříká, že všichni jsou si rovni ve společnosti, nebo v obdarování, nebo v postavení, nebo ekonomicky. Bible dobře zná řadu rozdílů mezi lidmi a v mnoha ohledech je respektuje a zachovává. Muž má být mužem, má jednat jako muž, projevovat se jako muž, jeho identitou je být mužem, nikoliv ženou nebo kamzíkem. Žena má být ženou, její identitou je být ženou, nemá se stát mužem ani jednat jako muž. Kdo je v autoritě, má mít autoritu, kdo je poddán autoritě, má ctít autoritu. Pavel napsal:

Dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; clo, komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest. (Ř 13,7)

Bohatý nemá doufat v nejisté bohatství, ale má se postarat o chudého, chudý nemá závidět bohatému, vlastník otroků má podle Písma vládně jednat se svými otroky a otrok má ctít svého majitele a sloužit jako Kristu. Vidíme, že Boží slovo zná rozdíly mezi lidmi a nechce je smazat. Je to Boží řád, který Bůh ustanovil. My lidé, bychom chtěli všechno srovnat, zploštit, bohatým vzít (správně řečeno ukrást), chudým dát (správně řečeno dotovat) a všechno srovnat do jedné lajny. Ale to není Boží plán.

Přesto je tady prostor, kde není místo pro rozdíly mezi lidmi – a to je před Bohem, který bude soudit každého člověka, který zachraňuje lidi ze všech národů, jazyků, ras, ze všech sociálních skupin, chudé i bohaté, mladé i staré, muže i ženy. Na tomto místě jsou si všichni rovni, protože všichni jsou hříšníci. Všichni zhřešili a jsou daleko od slávy Boží (Ř 3,23).

Podívejte se prosím do listu Římanům na tento text. Chtěl bych, abyste si všimli toho slova ‚daleko‘. Řecké slovo, které je na tomto místě, doslova znamená ‚postrádat‘, ‚mít nedostatek‘, nebo ‚mít nouzi‘. Všem lidem chybí Boží sláva, protože všichni zhřešili. Prostě Boží slávu nemají, jsou daleko od ní. Je to velmi jednoduché a velmi černobílé. Předchozí verš (Ř 3,22) říká, že není rozdíl mezi lidmi. Ovšem první a druhá kapitola listu Římanům popisuje rozdíl mezi lidmi – na jedné straně jsou Židé, kteří měli zákon, a na druhé straně jsou pohané, kteří neměli zákon. Přesto – v otázce přístupu k Bohu – není rozdíl, protože všichni jsou daleko od Boží slávy, všem Boží sláva chybí. Není to tak, že někomu chybí více a někomu chybí méně – ne, ne. V tom je ekumenický překlad velmi výstižný – všichni jsou daleko od Boží slávy. Přesně totéž, i když jinými slovy říká i náš text:

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,3)

Byli jsme daleko od Boží slávy jak svým bytím, tedy tím, jací jsme byli ve své podstatě, tak svým jednáním, svými skutky. A jako takoví jsme byli hodni jediné věci – opovržení. Jedině Bohu buď dík za milost, kterou nás v hojnosti zahrnul ve svém milovaném Synu, který přišel, aby se stal smírnou obětí za naše hříchy.

BŮH, KTERÝ SE O NÁS STARÁ (Žd 13,20-21)

Steven Cole

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Jednou z podivných ironií lidské existence je skutečnost, že jsme všichni slabí a potřebujeme pomoc, a přitom se snažíme působit dojemem, že jsme silní a vystačíme si. Nepochybují, že u jejího kořene je pýcha, ale přesto je zvláštní to pozorovat. Jsme jako císař z té známé pohádky: naporujeme se po ulicích a pyšně předvádíme svoje nové šaty, když jsme ve skutečnosti úplně nahatí. Každý z nás je například křehký po tělesné stránce, ale chováme se, jako bychom měli žít věčně. Než dnešek skončí, může dokonce i vás, kteří jste mladí a zdraví, potkat smrt v jedné z mnoha různých podob. Když navštívujeme Marlinu maminku v jejím prostředí, kde žijí převážně důchodci, vždycky žasnu nad tím, jak se všichni ti stařešiny zoufale snaží udržet v provozu. Zanedlouho bude stařešina i ze mě a jsem všemi deseti pro to, snažit se zůstat ve formě, dokud to jen jde. Ale když vidím tyhle lidi, působí to na mne silným dojemem, že zavírají oči před skutečností, že to bude trvat jen pár let, než umřou.

Každý z nás je slabý a bezmocný také po finanční stránce. Zase by někdo mohl namítnout: „Mám solidní investice a vlastním slušný majetek, které víc než dostatečně pokryjí mé budoucí potřeby. Mám skvělé zaměstnání s platovým postupem.“ Nepochybují, že si něco podobného říkal i Saddám Hussajn – nějaký ten rok před tím, než jsme vstoupili do Iráku! Pak mu jeho investice a jistota zaměstnání moc nepomohly. Ježíš vyprávěl varovný příběh o muži,

který si myslel, že právě dosáhl finančního zabezpečení, ale Bůh si od něj ještě téže noci vyžádal jeho duši (Lk 12,15-21).

Naše těla a finance představují jen dvě oblasti za všechny, ale vyberte si kteroukoli stránku života, která vás napadne, a závěr bude stejný: jsme slabí, zranitelní, bezmocní. Třeba po citové stránce na tom dneska můžete být báječně, ale zítra vás může postihnout série katastrof jako Jóba, a budete na krupici. V tomto životě není nic spolehlivým základem pro pocit bezpečí – jedině Bůh! Bůh zařídil svět tak, abychom byli nuceni v každé své potřebě spoléhat na něj. Ale navzdory této očividné pravdě se ve snaze získat bezpečí nepřičetně plahočíme za jinými věcmi.

Sbor v Laodikeji si myslel, že má všechno pevně v ruce. Říkal si: „Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji!“ Bůh na to měl trošičku jiný názor: „A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý“ (Zj 3,17). Ten kontrast by těžko mohl být větší! Jak je možné, aby si církve myslela, že je bohatá, zaopatřená a že nic nepotřebuje, když ji Bůh vnímá jako ubohou, bédnou, nuznou, slepou a nahou?

Ironií je, že když vidíme sami sebe tak, jak nás vidí Bůh, když si uvědomujeme, jak zoufale ho potřebujeme, a když k němu voláme, je připraven nás zahrnout hojností svého požehnání. Jak vyznávala Marie: „... hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou“ (Lk 1,53). Když přicházíme k Bohu hladoví, nasýtí nás. Když si myslíme, že jsme bohatí a Boha nepotřebujeme, pošle nás pryč s prázdnou. Tohle je skvělá zpráva: jedinou kvalifikací pro získání Božích nepřeborných požehnání je to, abychom k němu přišli jako zoufalí, zbědovaní hříšníci a prosili ho o milosrdenství. Bůh se s radostí stará o ty, kdo se na něj spoléhají. Autor Listu Židům se právě přiznal ke své nouzi, když své čtenáře požádal o modlitbu (13,18-19). Nyní se na oplátku modlí za ně v tomto nádherném požehnání. Můžeme je shrnout takto:

Bůh, který se v Kristu postaral o všechno, co jsme potřebovali ke spáse, se v něm postará také o všechno, co potřebujeme k životu pro jeho slávu.

Bůh slíbil, že všechno, o čem se v těchto dvou verších mluví, udělá, a autor se přesto modlí, aby to udělal. Bůh ustanovil modlitbu, aby své sliby v našich životech naplňoval jejím prostřednictvím. Modlitbou uznáváme svou nouzi a Boží moc postarat se o nás. A když se Bůh postará, je tím oslaven, protože víme, že to udělal on.

1. Bůh se v Kristu postaral o všechno, co jsme potřebovali ke spáse (13,20).

Autor stručně shrnuje pět stránek naší spásy:

A. Bůh se postaral o nastolení míru mezi sebou samým a padlými hříšníky.

Autor listu nazývá Boha „Bohem pokoje“. Lidé se nejrůznějšími způsoby zoufale snaží získat pokoj pro svou duši, ale skutečný pokoj může povstat jedině z usmíření s Bohem. Bible učí, že se rodíme jako vzbouřenci proti Bohu. Naše hříchy nás činí nepřáteli Boha, který je absolutně svatý. Pavel píše o těch, kteří nejsou v Kristu: „Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu“ (Ř 8,7-8). Jakub píše, že „přátelství se světem je nepřátelství s Bohem“ (Jk 4,4).

Lidé, kteří jsou Božími nepřáteli, si svůj duchovní stav často neuvědomují, protože satan zaslepuje jejich mysl (2K 4,4). Jednou z prvních známek Božího působení v našem srdci je to, že si začínáme uvědomovat svůj hřích a vinu před Bohem (2K 4,6). Zjišťujeme, že my sami nemůžeme za své hříchy poskytnout žádné zadostiučinění.

Uvažujeme, jestli vůbec existuje nějaký způsob, jak být s Bohem doopravdy usmíření. Ta báječná zpráva, kterou přináší Bible, zní:

Ano! Právě proto přišel Ježíš Kristus. Pavel napsal, že „v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění...“ (2K 5,19). Než se podíváme na to, jak to udělal, všimněme si ještě, že:

B. Bůh se nám postaral o velikého pastýře ovcí, kterého jsme potřebovali.

Toto je jediné místo v Listu Židům, kde autor mluví o Ježíši jako o našem pastýři, ale tímto metaforickým titulem je označován často. Ježíš o sobě sám mluvil jako o „dobrém pastýři“, který „položí svůj život za ovce“ (J 10,11). Zde autor právě hovořil o vedoucích sboru jako o těch, kdo „bdí nad vámi“ (Žd 13,17). Ale i ti nejlepší církevní vedoucí jsou v nejlepším případě nedokonalými pastýři. Ježíš je „veliký pastýř“, který si nenechá vzít ani jedinou z ovcí, jež mu Otec svěřil. Řekl: „... já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno“ (J 10,28-30).

Phillip Keller ve svém vynikajícím pojednání *Žalm 23 očima pastýře ovcí* ukazuje, že ovce domácí patří mezi nejbezpečnější zvířata na světě. Bez pastýře doslova nemají šanci přežít. Potřebují ho, aby je chránil před šelmami, aby je vodil na pastvu, aby jim zajistil bezpečná napajedla s čistou vodou a spoustu dalších nezbytností. Ve skutečnosti mohou dokonce uváznout vleže na zádech, kopat nohama do vzduchu a v této poloze také zemřít, pokud jim ovčák nepřijde na pomoc a nepostaví je na nohy! (P. Keller, *Žalm 23 očima pastýře ovcí*, A-Alef.) Kdosi žertem poznamenal, že domácí ovce vyvracejí evoluční dogma o přežití nejschopnějších! Bible nás nazývá „ovcemí“, aby upozornila na to, co by mělo být zřejmé, ale co často popíráme, totiž že bez dobrého pastýře nejsme schopni přežít. Bůh ve své milosti poslal svého Syna, Pána Ježíše Krista, aby byl naším dobrým pastýřem.

C. Bůh se o nás postaral tím, že tohoto pastýře nechal zemřít za naše hříchy.

V našem verši je zmínka o „smrti“ a o „krvi“. Jak autor ukázal, svou smrtí Ježíš naplnil všechno, co starozákonní oběti naznačovaly. Bůh ustanovil tyto oběti, aby poskytl dočasné řešení pro hříchy izraelského národa. Mzdou hříchu je smrt, a protože je Bůh spravedlivý, není možné, aby hříchy prostě promíjel, kdyby za ně nebylo zapláceno. „... bez vylití krve není odpuštění“ (Žd 9,22). Krev obětovaných zvířat nemohla hříchy nikdy smýt úplně (Žd 10,1-4). Co nedokázaly tyto oběti, to vykonal Ježíš. Jako věčný Boží Syn na sebe vzal lidské tělo, dokonalou poslušností naplnil Boží zákon a pak obětoval sám sebe, aby spravedlivě zaplatil za hříchy svého lidu. Izajáš 53,4-6 o Ježíšově zástupné smrti za nás prorokoval: „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokorěn. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.“ Bůh pokoje se tedy postaral, abychom s ním mohli být nějak usmířeni, tím, že nám poslal velikého pastýře a nechal ho zemřít za naše hříchy. Náš pastýř ale nezůstal v hrobě:

D. Bůh se o nás postaral tím, že tohoto pastýře vzkřísil z mrtvých a potvrdil tak svou smlouvu.

V jistém smyslu Ježíš svůj život položil a znovu si ho vzal svou vlastní mocí (J 10,18). V jiném smyslu ho ale z mrtvých svou nepřekonatelnou mocí vzkřísil Otec (Sk 2,24; 3,15; 4,10; 5,30; Ef 1,20). K tomu, že Bůh vyvedl Ježíše z mrtvých, se váže výraz „pro [nebo ‚skrze‘] krev stvrzující věčnou smlouvu“. Vzkříšením Bůh potvrdil, že Ježíšovu smrt přijal a schválil tak Novou smlouvu, ve které říká: „Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už

nevzpomenu“ (Žd 8,12). Tato smlouva je věčná v tom smyslu, že nikdy nepozbude platnosti, ani na její místo nenastoupí jiná. Ježíšova prolitá krev je konečnou, vyčerpávající obětí za naše hříchy (Žd 10,14-18). Ježíšovo tělesné vzkříšení z mrtvých je nepohnutelným základem křesťanské víry.

Kdybyste dokázali vzkříšení vyvrátit, nebude mít křesťanství na čem stát, a vám nezbyvá než žít pro všechno potěšení, které vám může tento život dát (1K 15,12-19.32). Ovšem apoštolové, po ukřižování nešťastní a zklamaní, se změnili ve smělé svědky, kteří všichni jednomyslně dosvědčili, že Ježíš vstal z mrtvých ve svém těle. Viděli ho, dotýkali se ho, jedli s ním a čtyřicet dní je vyučoval, než vystoupil na nebe. Slíbil jim, že se v těle vrátí. Pokud je to všechno jen iluze, kterou si vysnila hrstka fantastů, je křesťanství lež. Pokud ale tito svědci mluvili pravdu, je Ježíš vzkříšený Pán.

E. Bůh se nám postaral o Pána, Ježíše.

Závěr verše 13,20 ztotožňuje velikého pastýře ovcí s „naším Pánem Ježíšem“. Toto spojení vyjadřuje jak Spasitelovo lidství, tak jeho božství. Jméno „Ježíš“ nosí jako člověk, který se z moci Ducha svatého narodil panně Marii. Jako člověk mohl na kříži zemřít jako náhradník za lidské hříšníky. Titul „Pán“ mu náleží jako svrchovanému Bohu. Jako vtělený Bůh mohl svou smrtí dosáhnout toho, čeho smrt zvířat nikdy dosáhnout nemohla: jednou provždy odstranit naše hříchy (10,10.14.18).

Autor používá přivlastňovací zájmeno první osoby množného čísla: „*naš* Pán“. Bible jasně učí, že Ježíš je sice Pánem všech, ale ne všech ve stejném smyslu. Pro některé je Pánem v tom smyslu, že je Soudcem, který je odsoudí. Pro jiné je Pánem v tom smyslu, že je jejich Spasitelem. Tím jsou všechny možnosti vyčerpány. Není-li Ježíš Pánem pro vás osobně, protože jste v něj neuvěřili jako ve svého Spasitele, který vás zachránil před hříchem, a nepoddali jste se mu jako svrchovanému Pánu nad vaším životem, stanete před

ním jednoho dne jako před Soudcem, který vás za vaše hříchy po právu odsoudí k trestu věčného odloučení od Boha.

Dnes je den spasení (2K 6,2), kdy může každý hříšník najít milost u kříže. Den naší smrti či Kristova návratu bude dnem soudu, kdy ti kteří se nepodřídili Ježíši Kristu jako Pánu, budou volat na hory a na skály: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!“ (Zj 6,16). První část autorova požehnání tedy ukazuje, že Bůh se v Ježíši, našem Pánu, postaral o všechno, co jsme potřebovali ke spáse. Neudělal ovšem to, že by nás prostě zachránil před svým soudem a pak nás nechal, abychom se nějak protloukali sami.

2. Bůh se v Kristu postará také o všechno, co potřebujeme k životu pro jeho slávu (13,21).

Sloveso přeložené jako „posílí“ je v řeckém originále ve způsobu přací (optativu), který vyjadřuje touhu nebo přání. Smysl je: „Kéž vás Bůh pokoje posílí...“ Toto přání má čtyři stránky:

A. Bůh nás posílí ve všem dobrém k tomu, abychom plnili jeho vůli.

Představte si novopečené rodiče, kteří by si přinesli svůj uzlíček z porodnice domů, nosili ho z místnosti do místnosti a vysvětlovali: „Tady je lednička. Když budeš mít hlad, posluž si. Tady je koupelna. Máš tu všechno: záchod, sprchu, umyvadlo. Tohle je tvoje ložnice. Jenom si nezapomínej každé ráno ustlat postýlku a jednou týdně vyměnit povlečení. Jestli budeš někdy cokoli potřebovat, řekni si. Podíváme se, co se s tím dá dělat.“ Žádného pozemského rodiče by nic takového naštěstí ani nenapadlo – a Boha také ne.

Jak vysvětluje Pavel v Římanům 8,32: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ V určitém smyslu zabili Ježíše zlí lidé. V jiném smyslu ale za nás poslal na smrt svého Syna sám Bůh (Ž 22,16;

Iz 53,4.10; Sk 2,23; 4,27–28). Když nám Bůh poskytl to nejdůležitější, co jsme potřebovali, když jsme ještě byli hříšní, je snad možné, že by nám nyní neposkytl všechno, co potřebujeme k tomu, abychom žili pro něj a sloužili mu k jeho slávě?

„Plnit jeho vůli“ znamená být jako Ježíš, protože Ježíš přišel, aby plnil Boží vůli (Žd 10,7). To je práce na celý život, která na tomto světě nebude nikdy hotová. Ovšem to hlavní, o co tu jde, je skutečnost, že táž nepřekonatelná moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých, nás posílí k tomu, abychom plnili Boží vůli a žili pro jeho slávu.

KJV zde místo „posílí“ překládá „přivede k dokonalosti“; to však navozuje nesprávnou představu. Příslušné řecké sloveso se používá například pro spravování potrháných sítí (Mt 4,21). Mimo Bibli se vyskytuje ve významu napravování zlomené kosti. Znamená uvést něco do stavu, v němž to může sloužit účelu, pro který to bylo zamýšleno. Jako hříšníci jsme zranění a zlomení. Svým vlastním úsilím nemůžeme svůj život nikdy dát do takového pořádku, aby mohl být svatému Bohu k užítku. My to udělat nedokážeme, ale Bůh to dělá!

Spravuje potrhána místa v našich životech a napravuje polámané kosti, aby se mohly zhojit. Dělá to ne proto, abychom mohli žít sami pro sebe, ale proto, abychom „ve všem dobrém ... plnili jeho vůli“. Jeho slovo nám ukazuje, „co se mu líbí“, abychom podle toho mohli žít.

B. Bůh v nás sám působí tak, aby se mu naše životy líbily.

Bůh nás posílí (či napraví) a potom na nás pracuje. To ale neznamená, že naše úloha v tomto procesu je zcela pasivní. Náš text vyjadřuje totéž, co napsal Pavel: „A tak, moji milí ... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,12–13). Bůh nás zachraňuje pro svou svrchovanou milost, ne pro cokoli, co

bychom dělali my. Jak spásná víra, tak pokání jsou jeho dary, něco, co by pramenilo z nás (Fp 1,29; Sk 11,18; 2Tm 2,25). Poté, co nás spasil, žehná nám v Kristu vším duchovním požehnáním (Ef 1,3). Působí v nás: motivuje nás a dává nám sílu k tomu, abychom konali jeho vůli. A přesto na tom zároveň musíme spolupracovat s ním. Pavel to všechno spojuje dohromady v Efezským 2,8-10: Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Bůh nás spasil svou milostí, a dokonce i skutky, které pro něj máme vykonat, pro nás připravil předem. Je ovšem nutné, abychom je konali. Každý den, počínaje na úrovni myšlenek, by naším cílem mělo být: „Bože, chci ti dnes dělat radost, protože jsi mi prokázal tolik milosti. Dej mi sílu dělat to, co se ti líbí.“ Bůh nás tedy posiluje ve všem dobrém k tomu, abychom plnili jeho vůli, a přitom v nás sám působí tak, aby se mu naše životy líbily.

C. Bůh v nás takto působí prostřednictvím Ježíše Krista.

Autor uzavírá verš 13,21 slovy „skrze Ježíše Krista“. Jak jsme viděli, když jsme probírali verš 13,15, v křesťanském životě je „v Kristu“ všechno. Jsme spaseni, protože „v něm nás již před stvořením světa vyvolil“ (Ef 1,4). Obdařil nás „vším duchovním požehnáním nebeských darů“ (Ef 1,3). Někdo spočítal, kolikrát se v Pavlových spisech vyskytuje spojení „v Kristu“ nebo „v Kristu Ježíši“, a zjistil, že to je sto šedesát devětkrát. (Podle Kent Hughes: *Hebrews, An Anchor for the Soul* [Crossway], sv. 2., s. 247.) Pokud jste uvěřili v Krista, dá se všechno, co platí o něm, říct také o vás! Jaká slavná pravda! Máte přístup k celému jeho bohatství!

Představte si, že jste ubohý africký sirotek a že vás adoptoval nějaký miliardář jako Bill Gates a v závěti všechno odkázal jenom

vám. Najednou vám patří všechno bohatství toho nejbohatšího člověka na světě, protože patříte do jeho rodiny. A bohatství Billa Gatese, které pomine, zdaleka není tak dobré jako Boží bohatství v Ježíši Kristu, které vydrží celou věčnost! A všechno to patří vám – v Kristu!

D. Všechna sláva náleží Bohu a Pánu Ježíši Kristu.

Slovo „jemu“ se z gramatického hlediska může vztahovat buď k „Bohu pokoje“ nebo k „Ježíši Kristu“, a odborníci nejsou zajedno v tom, čemu dát přednost. Protože však Otec a Syn jsou jedno, jsou v našem spasení oslaveni oba. Řečeno slovy Zjevení 5,13: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ Spasení nevypráví o nás. Křesťanský život nevypráví o nás. Všechno to vypráví o Boží slávě a o slávě Ježíše, Božího Beránka, který obětoval sám sebe za naše hříchy. Pokud každý den nežijete pro to, abyste oslavovali Boha za jeho veliké spasení v Ježíši Kristu, nežijete pro nic významného. Bůh vás stvořil tak, abyste mu ve svém životě přinášeli slávu tím, že se z něj bude na věky radovat. „Amen“ znamená: „Tak se staň!“

Závěr

Kdosi napsal (pramen neznámý),

*Pozvedl jsem k němu prázdné ruce
a on je ze svého nadpozemského bohatství
naplnil takovými poklady,
že jsem je ani nedokázal pobrat.*

*A pak jsem konečně svou zabeđenou hlavou pochopil,
že Bůh své bohatství nemohl nasypat do rukou,*

které už byly plné.

Otevřel vám Bůh oči pro skutečnost, že potřebujete Krista? Pokud ano, nechte všechno ostatní plavat a chopte se Ježíše Krista.

To on je ten „poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole“ (Mt 13,44). To on je ta drahocenná perla, kvůli které obchodník „jde, prodá všechno, co má, a koupí ji“ (Mt 13,45-46). V něm se Bůh postaral o všechno, co jsme potřebovali, abychom byli zachráněni před jeho soudem. V něm se Bůh postaral o všechno, co jsme potřebovali, abychom žili pro jeho slávu tak, aby se mu naše životy líbily. Ať vaše víra určitě spočívá na velikém pastýři, vzkříšeném z mrtvých, Ježíši Kristu, našem Pánu!

Otázky k diskuzi

1. Proč jsou lidé, kteří jdou k odsouzení, slepí vůči tomu, že zoufale potřebují Krista (2K 4,4)? Jakým způsobem (kromě modliteb) jim můžeme pomoci, aby uviděli pravdu?

2. „Dobří“ lidé jsou často těmi, pro které je nejtěžší přijmout evangelium. Souhlasíte nebo nesouhlasíte? Proč? (Viz Lk 18,18-27.)

3. Jak ve službě Bohu najdeme rovnováhu mezi spoléháním na Boží moc a naším vlastním úsilím? (Fp 2,12-13.)

4. Proč musí snaha dělat Bohu radost vycházet od úrovně myšlenek? Viz Žd 4,13; 1Te 2,4.

NEBOJ SE SESTOUPIT DO EGYPTA! (GN 46,1–30)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

V předchozí kapitole jsme viděli smíření Josefa se svými bratry. Než se dal Josef poznat svým bratrům, tak je důkladně prozkoušel. Chtěl vidět, zda se v jejich životech něco změnilo – zda se změnil jejich vztah k Benjamínovi (a podle něho mohl usuzovat na to, jaký bude jejich vztah k němu samotnému) a také, zda se změnil jejich vztah k otci. Viděli jsme, že si dříve svého otce nevážili, drze se na něj utrhovali, za jeho zády dělali špatné věci (o nichž Josef otci říkal), chovali se k Jákobovi pokrytecky – nejvíce se to projevilo, když prodali Josefa do Egypta, svému otci řekli, že ho roztrhala divá zvěř a potom ho přišli – neúspěšně – utěšovat v jeho zármutku.

Podle slov Judy, která pronáší před Josefem, můžeme poznat, že Bůh s bratry jednal – minimálně v době mezi oběma návštěvami Egypta. Mluvili jsme také o Judově životě (Gn 38), a můžeme se domnívat, že přinejmenším s ním Bůh jednal mnohem dříve a velmi mocně. Juda, který stojí před Josefem, je pokorný a obětavý služebník. Nabízí svůj vlastní život za život svého nejmladšího bratra a motivem jeho jednání je jeho láska k otci. Nechtěl by způsobit svému otci zármutek (jaký už mu jednou svým jednáním způsobil), ale chce svého otce potěšit a za každou cenu – i za cenu toho, že se stane otrokem v cizí zemi – chce splnit slib, který otci při svém odchodu dal – totiž že Benjamína přivede zase zpět. Na Judově jednání jsme si mohli připomenout dílo Pána Ježíše Krista, který z lásky ke svému nebeskému Otci šel, stal se člověkem, stal

se podoben otroku a obětoval svůj život za všechny své mladší bratry. Čteme o Něm:

*A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce.
Proto se nestydí nazývat je svými bratry. (Žd 2,11)*

Podobně jsme mohli v předchozí kapitole vidět Josefa, který se dává poznat svým bratrům a vysvětluje jim, že to byl Bůh, kdo ho poslal před nimi do egyptské země.

Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. (Gn 45,7)

Stejným způsobem šel před námi Ježíš – zakusil smrt a byl vzkříšen. Nyní je v nebi, kde pro nás připravuje nebeské příbytky. Z místa slávy po pravici svého Otce buduje nebeský Jeruzalém, jímž je církev živého Boha.

Josef poslal bratry domů pro jejich rodiny a pro Jákoba, aby je přivedli do Egypta, kde je plně zaopatří a postará se o ně. Náš dnešní text nám ukazuje Jákobovo setkání s Josefem. Přestože Jákob Josefa velmi miloval a toužil spatřit jeho tvář, tak hledá Boží vůli v tom, zda má, či nemá sestoupit s celou rodinou do Egypta.

I. Boží slib (v. 1–4)

Jákob si pamatoval na hlad, který postihl Kenaán, když byl ještě chlapec. Tehdy chtěl jeho otec Izák sestoupit do Egypta, ale:

*Ukázal se mu totiž Hospodin a pravil: „Nesestupuj do Egypta.
Přebývej v zemi, o níž ti řeknu.“ (Gn 26,2)*

Jákob se ve svém životě naučil hledat především Boží vůli a jeho království. Miluje Josefa, ale je odhodlaný především poslechnout Boha. Můžeme to jasně vidět v prvních čtyřech verších našeho textu – především ze slov, která říká Bůh Jákobovi. Jákob se přes všechnu svou lásku k Josefovi zjevně obával jít do Egypta. Nepo-

chybně mu v tom bránilo přinejmenším několik věcí – kromě už zmíněné zkušenosti z mládí, to pravděpodobně byla také zkušenost stáří. Boží slovo nám připomíná pravdy o stáří (které může nastat u každého člověka v jiném věku):

A člověk se bude bát výšek a úrazů na cestě. (Kaz 12,5)

Stáří je spojené s určitou bázlivostí, která je vzdálená mládí. Mladí lidé často jednají ztřeštěně až pošetile. Díky tomu někdy dosahují obdivuhodných věcí, ale jindy si snadno přivodí záhubu. Myslím si, že největší zábranou byla pro Jákoba bázeň před Bohem. Proto:

Jákob hledá Boží tvář (v. 1)

Jákob se sice nadšeně vydal na cestu, ale čím více o tom přemýšlel, tím více viděl, že musí hledat Boží vůli. Zdá se, že byl připravený vrátit se zpátky.

Izrael se vydal na cestu se vším, co měl. Když přišel do Beer-šeby, obětoval Bohu svého otce Izáka oběti. (Gn 46,1)

Král Šalamoun v knize Přísloví říká důležitou věc o našem vztahu s Bohem:

Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. (Př 3,6)

Tato slova v knize Přísloví jsou přímo určená synům – je to napomenutí, rada otce synovi. Synové, poslouvejte. Dcery – protože se to netýká výlučně synů – poslouvejte. Od svého mládí – kdo je tady nejmladší, kdo mě poslouchá a může rozumět? – od svého mládí máte poznávat Boha na všech svých cestách. A Bůh slibuje, že On sám napřímí cesty těch, kdo ho poznávají.

Moji milí, Jákob nám ukazuje, že tato rada se netýká jenom dětí nebo mladých lidí, ale týká se i těch, kterým je už 130 let jako

Jákobovi. Jinými slovy – týká se i těch nejstarších. Týká se úplně každého z nás. Poznávejte Boha na všech svých cestách – na každém svém kroku (B21). V našich životech se dějou věci, kterým často nerozumíme, nebo jim rozumíme jen málo, jsou těžké a bojíme se jich. Proto musíme poznávat Boha na svých cestách, hledat jeho tvář, jeho vůli. A On narovná naše cesty právě tak, jako narovnal cestu Josefa.

Musíme si také všimnout, ještě tři věci:

1. Jákob obětuje v Beer-šebě. Jákob obětuje na místě, kde už předtím jeho otec Izák vybudoval oltář a vzýval jméno Hospodina (Gn 26,25) a kde ještě předtím jeho dědeček Abraham vzýval jméno Hospodina, Boha věčného (Gn 21,33). Bylo to významné místo a Jákob si mohl připomínat Boží sliby, které Bůh dal jeho předkům. Před 215 lety povolal Abrahama, aby šel do této země.

Nespadli jsme z nebe, ale ve víře stavíme na tom, co nám vydo- byly předchozí generace. Pamatujme na to, když uctíváme Boha. Nejsme prvními křesťany na světě, ani zdaleka nejlepšími a nejdokonalejšími a máme se co učit od těch, kteří nás předešli ve víře.

2. Jákob obětuje Bohu svého otce. Toto jednak souvisí s tím, co jsem právě řekl, ale vede to ještě o něco dále. Jákob si připomíná Boha, který uzavřel smlouvu s jeho dědečkem Abrahamem, jeho otcem Izákem a také s ním samotným. Těsně předtím, než se Jákob setkal s Ezauem při návratu do Kenaánu, si právě takto připomínal Hospodina:

Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine, tys mi pravil: ‚Navrať se do své země a do svého rodiště a já se postarám, aby se ti dobře vedlo.‘ (Gn 32,10)

Vidíme, že Jákob skutečně toužil potěšit Boha a hledat Jeho vůli. Proto:

3. Jákob obětuje oběti. Puritánský komentátor říká, že Jákob obětoval oběti nad to, co obětoval obvykle. Protože se chtěl smířit

s Bohem – aby si nenesl do Egypta žádný hřích, a protože chtěl vyjádřit Bohu svou vděčnost. Ještě nezakusil všechno Boží dobrodiní, ale už za něj chválí Boha.

Bůh napravuje Jákobovu stezku (v. 2–4)

Jákob hledá Boží království na prvním místě a Bůh urovnává jeho cestu. Jákob usiluje o to, aby poznával Boha na všech svých cestách, a Bůh sám se mu dává poznat a vede ho.

1. Bůh obnovuje smlouvu s Jákobem (v. 2–3)

Všimněte si, že Bůh volá na Jákoba jeho starým jménem. Připomíná mu jeho závislost na sobě. A Jákob reaguje právě tak, jak bychom očekávali od Božího muže: „Tu jsem.“

Nyní je to Bůh, kdo připomíná Jákobovi, kým je. Ta připomínka není jen tak ledajaká. Bůh připomíná Jákobovi smlouvu, kterou s ním uzavřel:

Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. (Gn 28,13)

Já jsem Bůh z Bét-elu, kde jsi olejem pomazal posvátný sloup a kde ses mi zavázal slibem. (Gn 31,13)

Já jsem Bůh všemohoucí. Plod' a množ se; vzejde z tebe národ a společenství pronárodů, i králové vzejdou z tvých beder. (Gn 35,11)

Tím, jak se Bůh Jákobovi představuje, mu připomíná předchozí sliby, které už mu dal: že bude s ním, že mu bude žehnat, že ho rozmnoží, že mu dá zemi.

2. Bůh povzbuzuje Jákoba k cestě do Egypta (v. 3)

Neboj se sestoupit do Egypta. Už jsme si říkali důvody, proč se Jákob bál. Boží bázeň byla skutečně tím nejdůležitějším, co ho drželo. Proto hledal Boží tvář. Toužil spatřit Josefa, ale **byl ocho-**

ten obětovat touhy svého srdce na oltář Boží vůle. Proto ho nyní Bůh povzbuzuje.

Jákob se obával přestěhování do Egypta a není divu. Žádná taková velká změna v životě se neobejde bez problémů. Každá radost s sebou přináší i starosti. Možná také myslel na to, že jeho milovaná Ráchel zemřela při podobném stěhování – na cestě do Kenaánu. Možná se také obával egyptského modlářství a bál se, že by se jeho synové – a znal je už docela dobře – mohli snadno do modloslužby zaplést. Tak se to nakonec i stalo, jak o tom čteme v knize Skutků:

Byl jsem to já, lide izraelský, komu jste po těch čtyřicet let na poušti obětovali a přinášeli dary? Byl to Moloch, jehož stánek jste s sebou nosili, a hvězdu boha Remfana, obrazy, které jste si udělali pro svou modloslužbu. (Sk 7,42–43)

Možná se také Jákob obával utrpení, o němž mluvil Bůh s Abrahamem. Vidina přítomného požehnání a potěšení mu nedovolila odvrátit svůj pohled od budoucnosti a od toho, co to má přinést. Pamatujme na to, že ne vždy to, co se nyní jeví jako nejlepší, bude tím nejlepším také za několik let. Ale Bůh Jákoba povzbuzuje – a nejenom to, zaslíbuj mu veliké požehnání: Učiní z něj veliký národ. Tato slova kontrastují s tím, co čteme v následujících verších – že všech duší, které sestoupily do Egypta, bylo sedmdesát. To je jen o něco víc, než je nás tady dneska. To nevypadá na veliký národ. Ale Bůh je velký a mocný! To byla jistá naděje Jákoba a to je také naše naděje.

3. Bůh ujišťuje Jákoba o své přítomnosti (v. 4)

Přes všechny obavy, které Jákob měl, ho Bůh ujišťuje a říká mu velmi důležitou věc, kterou si musíme vrýt hluboko do paměti i do srdce: „**Já sestoupím do Egypta s tebou.**“

Můžete být na nejhorším místě na světě, můžete být v Egyptě, můžete být v břiše velké ryby jako Jonáš, nebo ve vyschlé cisterně

jako Jeremijáš, můžete být ve vězení jako Josef, na rozbouřeném moři jako Pavel, nebo v rozpálené ohnivé peci jako druhové Daniele – pokud tam s vámi je Bůh, tak jste na tom nejbezpečnějším místě na světě. A i kdybyste se zavřeli do nejlepšího a nejpevnějšího trezoru na světě a Bůh s vámi nebyl, tak vám to nebude nic platné. Ať už nás Bůh vede do nejtemnějšího a nejhlubšího údolí v našem životě, tak pokud je s námi, tak máme jistotu, že nás zase vyvede ven. Když jde s námi dolů, vyvede nás také nahoru. Šel s námi do smrti – Ježíš zemřel na našem místě – a proto máme jistotu, že tak, jako vstal On, vstaneme i my a jako On vystoupil do slávy, tak do této slávy vezme i nás. Jákob se sice obával sestoupit do Egypta, ale Bůh ho povzbudil a hned vzápětí je před námi:

II. Boží požehnání (v. 5–27)

Jákob se stěhuje z Kenaánu do Egypta. Jistě se toho nenadál. Jákob byl mužem, který byl rád doma. Určitě si byl jistý, že svůj život dožije v Chebrónu a svým synům předá do dědictví zaslíbenou zemi. Ale Bůh všechno řídil jinak. Jákob si myslel, že už je na konci svého života a zaobíral se myšlenkami na smrt. Mimochodem – všimněte si Božího ujištění ve v. 4., že Josef Jákobovi zatlačí oči. Ale někdy i ti, kdo si myslí, že jsou již blízko smrti, se mohou dočkat velikých změn ve svém životě.

Minule jsme si připomínali, že musí být připraveni na setkání se svým Bohem, že musíme být připraveni na to, že odejdeme z tohoto světa. Dnešní text nám připomíná, že musíme být připraveni i na jiné věci. Je toho mnoho, co se může stát mezi tímto okamžikem a chvílí, kdy nás Pán povolá na věčnost. Možná se cítíme dobře usazení, více nebo méně spokojeni – ale pozor! Boží slovo říká, že jsme cizinci na této zemi, přistěhovalci – proto se může snadno stát, že se snadno ocitneme bez domova.

Zanedlouho si připomeneme jedno smutné výročí – 10. května 1627 bylo vydáno Obnovené zřízení zemské, které znamenalo, že

kdo se nestal katolíkem, musel do tří měsíců opustit zemi. Odhaduje se, že opustilo zemi asi 36 tisíc rodin, tedy kolem dvou set tisíc lidí. To je naše historie. Ale nemusíme chodit tak daleko. Můžeme připomenout události z tohoto století – byť ne z naší země: např. v Iráku bylo podle sčítání lidu na konci osmdesátých let minulého století 1,4 miliónu křesťanů. Dnes se po několika válkách odhaduje jejich počet něco kolem 300 tisíc. Více než milión lidí odešlo. Totéž se děje dnes v Egyptě, v Sýrie, v celé severní Africe. A je to jen otázka času, kdy se podobných věcí dočkáme i my. Boží slovo nám neustále připomíná, abychom byli připraveni následovat Pána, kamkoliv nás povede.

Podívejte se do našeho textu a všimněte si, jak Bůh požehnal Jákobovi. Dal mu přehlédnout celou jeho rodinu. Jákob viděl své syny, vnuky a dokonce i pravnuuky. 64 mužských potomků sestupovalo s Jákobem do Egypta. S nimi také Jákobova dcera Dína a dcera Ašera Serach. Tedy šedesát šest lidí kromě Jákoba. Nejsou zde započítány manželky Jákobových synů a vnuků. To byla celá Jákobova rodina – mohl vidět jejich tváře, znal jejich jména a viděl v nich – oprávněně, protože Bůh o tom s Jákobem mluvil – budoucnost, naději, viděl v nich národ, který zanedlouho povstane.

Bůh je věrný a plní své sliby. Uplynulo už 215 let od Gn 12,2, kdy dal Bůh svůj slib Abrahamovi. Jeho vnuk se nyní dívá na 66 duší, které sestupují do Egypta, aby se tam z nich stal veliký národ. Až budou za několik set let opouštět Egypt, tak zde bude 600 tisíc mužů, kromě žen a dětí. Bůh se rozhodl, že svou slávu zjeví v Egyptě a proto nyní Jákob míří vstříc svému synu Josefovi. Na jejich setkání vidíme, jak veliká je:

III. Boží dobrota (v. 28–30)

Bůh se stará o své děti – to je zkušenost, kterou můžeme jako křesťané dosvědčit. Není to vždy tak, jak bychom si to my před-

stavovali, ale vždycky je to tak, že Bůh je v tom oslaven. Tak je tomu i nyní. Všimněme si nejprve:

Jákobova moudrost (v. 28)

Jákob posílá před sebou svého syna Judu, aby oznámil Josefovi Jákobův příchod do Gošenu. Jákob tady projevuje svou úctu k Josefovi, který je vládcem Egypta. Je to výraz úcty vůči těm, pod jejichž ochranu přichází. Jákob si pro takový úkol vybral Judu. Je to příznačné, protože Juda to byl, kdo Jákobovi slíbil, že udělá vše pro to, aby přivedl domů Benjamína, když ho Jákob pustí s nimi do Egypta. Juda jednal s velikou moudrostí a pokorou jak se svým otcem, tak také s Josefem, jak jsme to viděli v kapitole 44. Juda byl skutečně ten nejlepší, koho si Jákob mohl vybrat. Znovu to ukazuje na Jákobovu moudrost, s níž vládl jako patriarcha nad svou rodinou. Jákob nechce být pohoršením pro svého syna Josefa ani pro Egyptany a tak posílá napřed posla, který oznámí jeho příchod. Je to moudré a uctivé jednání. Ukazuje nám to muže, který usiluje o to, aby žil v pokoji s lidmi kolem sebe. Proto posílá Judu, aby se Josef mohl připravit na setkání s otcem. Jejich setkání je potom stejně dojemné, jako setkání Josefa s jeho bratry:

Josefova úcta k otci (v. 29)

Dvacátý devátý verš popisuje – zvláště ve světle předchozích událostí Josefova života – jednu z nejkrásnějších situací v Písmu – setkání otce a syna, vládce Egypta a starý pastýř. Je to setkání otcovské lásky a synovské lásky:

Josef dal zapřáhnout do vozu a vyjel svému otci Izraelovi vstříc do Gošenu. Když se setkali, padl mu kolem krku a na jeho šíji se rozplakal. (Gn 46,29)

Josef spěchal svému otci vstříc. Ukazuje nám to lásku, jakou měl syn ke svému otci. Když se setkali, tak mu padl kolem krku a plakal. Josef pláče radostí, že smí znovu spatřit svého otce.

Komentátor Matthew Henri na tomto místě poznamenává, že v tomto světě často vyjadřujeme žal i radost stejným způsobem – slzami. Ale ve světě, který nám Pán připravuje, už bude pláč vyhrazený jenom pro zármutek pekla. V nebi bude dokonalá radost, která nebude smíchaná s žádným zármutkem, s žádnými slzami. Bůh setře každou slzu. Nebeská radost bude čistá a plná pokoje a milosti.

Josef byl mužem velkého srdce – už třikrát jsme ho viděli plakat a nyní pláče znovu. A ještě ho uvidíme plakat, až jeho otec zemře. Tady je muž, který miluje a k tomu patří i slzy. Stejně slzy vidíme také u Pána Ježíše Krista – když byl u hrobu svého přítele Lazara, tak čteme (J 11,35), jak mu do očí vstoupily slzy. Byly to slzy lásky, jak čteme v následujícím verši.

Jákobova splněná touha (v. 30)

Poslední verš našeho dnešního oddílu ukazuje Jákobovu lásku k Josefovi.

Izrael Josefovi řekl: „Teď už mohu zemřít, když jsem spatřil tvou tvář a vím, že jsi ještě živ.“ (Gn 46,30)

Jak mnoho je skryto v těchto slovech! Podívejme se alespoň na tři věci:

1. Jákobova láska k Josefovi. Jákob se nyní raduje. Dvacet dva let si myslel, že Josef je mrtvý, ale nyní vidí, že žije. Jeho srdce jásá. To, že se setkal s Josefem, ho potěšilo a uspokojilo natolik, že říká: „Nyní už mohu zemřít.“ Nemyslím si, že by nechtěl dál žít v blízkosti Josefa a těšit se z požehnání a slávy, kterou mu Bůh dal, ale už sama skutečnost, že ho spatřil, ho naplnila takovým pokojem a radostí, že říká tato slova. Miloval svého syna a svou lásku tady vyjadřuje více než jasně.

2. Jákobova připravenost zemřít. Jákob tady říká, že nyní už není nic, co by mu bránilo v pokoji zemřít. Šalamoun řekl:

*Dlouhým čekáním zemdlivá srdce, kdežto splněná touha je stro-
mem života. (Př 13,12)*

Jákob je toho dobrým příkladem. Viděl svého syna, spatřil jeho tvář a ví, že žije. Jeho touha se naplnila a on je naplněný pokojem, smířený s Bohem – a díky tomu, paradoxně, také připravený opustit tento svět. Ale Bůh nejedná podle našich plánů. Jákob žil ještě dalších sedmnáct let a to je ještě docela dost dlouho. Smrt nepřichází tehdy, když si jí přejeme – ať již v okamžiku radosti, jako to bylo tady, nebo v okamžiku hlubokého zármutku, kdy by člověk raději nežil. Nejsme pány života a smrti. Chtěli bychom být, ale Bůh dává život a Bůh ho také bere. Jak On sám chce a kdy On sám chce. Naše životy jsou v Jeho ruce a zemřeme tehdy, až On bude chtít – nikoliv tehdy, kdy jsme přesyceni radostmi života nebo naopak zdeptáni jeho strastmi a trápením. Kazatel velkého probuzení v Anglii v 18. století, Georg Whitefield řekl: *Starejte se o to, jak žijete, a Pán se postará o to, jak zemřete.*

3. Jákobův smysl života. Jákobova slova nám odhalují skutečnost, že nežil sám pro sebe, ani nežil pro současnost, pro své potěšení, nebo podle slov neznabohů, která cituje apoštol v listu do Korintu:

Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme. (1K 15,32)

Jákobův život směřoval dál. Jákob se díval dopředu – díval se na své potomstvo, díval se na Boží zaslíbení, díval se na Boha samotného – hledal ho a poznával ho na všech svých cestách. Také nyní viděl Boží dílo, Boží ruku na svém životě a proto říká – jsem připraven odejít k Bohu. Jeho život nebyl připoután k tomuto životu, nebyl připoután k jeho jmění, k jeho zemi, ani k rodině. Viděl, jak se naplňují Boží sliby a to ho naplňuje pokojem, protože ví, kdo je jeho zachránce – Bůh jeho otce Abrahama a Izáka.

Závěr a aplikace

Dostali jsme se na závěr našeho textu a já bych chtěl ještě zdůraznit několik věcí, o nichž jsme dnes mluvili a ukázat několik praktických aplikací.

Poznávání Boha

Chtěl bych vás povzbudit, abyste si udělali čas na hledání a poznávání Boha na vaší cestě. Pokuste se zamyslet každý den nad tím, jak Bůh jednal tento den ve vašem životě, zamyslet se každý týden, jak Bůh jednal v uplynulém týdnu ve vašem životě. Položte si otázky: Kam mě, Bože, vedeš? Co mě chceš naučit? Jak mě chceš proměnit? K čemu mě chceš použít? Jak ti můžu sloužit v situaci, do níž jsi mě postavil?

Modlete se za tyto věci a pište si je. Když si napíšete každý den pár řádků, tak za čas tady budete mít ohromnou knihu Božího jednání ve vašem životě. To není jenom něco pro vás, ale jednoho dne si to budou moci přečíst vaše děti, vaši vnuci nebo pravnuci. A budou vzdávat chválu nejenom Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu, ale Bohu svého otce, dědečka nebo pradědečka. Vaše poznání Boha může ovlivnit mnohé, kteří přijdou po vás.

Podřízenost Jeho vůli

Viděli jsme, jak Jákob hledá Boha – slovy Nového zákona – hledá Boží království a jeho spravedlnost na prvním místě. A všechno ostatní mu bylo přidáno. Byl ochoten se podřídit Boží vůli, i když to znamenalo opustit zemi, kterou měl rád. Byl by ochoten nejít do Egypta, i kdyby to znamenalo nespátřit tvář svého milovaného syna Josefa. Vždycky to byla Boží vůle, co dával na první místo. Jákob k tomu dospěl během svého chození s Bohem a my jsme již dříve viděli, že to tak nebylo vždycky – ale naučil se poslušnosti, naučil se podřízovat se Bohu, protože viděl, že to je ta nejlepší cesta pro jeho život. A to je veliká výzva pro nás. Často si způsobujeme

mnohá trápení, protože hledáme svá vlastní řešení a nechceme se podřídit těm Božím.

Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. (Mt 16,25)

Poslední věc, kterou chci zmínit, je:

Vděčnost

Jákob s vděčností obětoval Bohu. Ještě nezakoušel plnost Božího požehnání, protože byl ještě v Kenaánu, na místě hladu a ještě nespatriil tvář svého syna – přesto přichází před Boží tvář a přináší oběti. O to více je pak vděčný po setkání se svým synem. Vděčnost nejlépe vyrůstá, když je zasetá v těžkostech. Je jako rostlina, která musí být zasetá na podzim a zůstat v dobré zemi celou zimu, aby mohla v létě naplno vykvést. Stejně jako Jákob ani my ještě nevidíme naplnění Božích slibů. Přesto by nám nemělo nic zabránit tomu, abychom byli vděční a chválili našeho Pána z celého srdce, přinášeli Mu oběti díky, oběti vděčnosti, oběti sebe sama.

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba. (ř 12,1)

Amen.

CO ŘÍKÁ BIBLE O LIDSKÝCH VLÁDÁCH? (Ř 13,1)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

*Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha.
Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha. (Ř 13,1)*

Boží slovo nám ukazuje, že Bůh ustanovil různé moci, autority v tomto viditelném světě (a zdá se, že další také ve světě neviditelném). Už jsme si ukázali, že můžeme rozlišit tři oblasti autorit, které jsou přímo zřízené Bohem – jedná se o rodinu, církev a stát. A v této sérii se zaměřujeme na vládce v tomto světě, tedy na ty, které nám Bůh dal jako autority ve státě.

Už jsme také mluvili o tom, že naše situace není stejná, jako byla situace v době napsání Písma (a v tomto směru se neliší doba Starého zákona od doby Nového zákona), ale v mnoha ohledech se liší, proto není možné jednoduše přenést příkazy Písma do současnosti bez ohledu na tehdejší a současný kontext. Dnes nemáme krále, ale není to (rozhodně by nemělo být) jako v době soudců, kdy také neměli v Izraeli, a každý dělal, co uznal za dobré (Sd 21,25). Tím nejvyšším světským „panovníkem“ v naší zemi je Ústava, která stanoví, že zdrojem veškeré státní moci je lid, který tuto moc vykonává prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní (viz Ústava, hlava první, článek druhý, bod první). Všechny zmíněné orgány jsou podřízené tomuto nejvyššímu zákonu naší země. Už jenom z této věci vyplývá řada komplikací, které musíme důkladně promýšlet. Orgány státní moci jsou tedy zaměstnanci lidu, jemu se také zodpovídají a jemu mají

sloužit. Takže je naší povinností kontrolovat, co tito lidé dělají ve vztahu k zákonům země a volat je k zodpovědnosti. Současně jim byla svěřena moc a autorita a my se máme podřizovat jejich vládě.

Co dalšího nám v této věci Písmo říká? Začněme od té nejobecnější věci:

Všichni zhřešili

Začněme u toho, co Boží slovo říká o lidech obecně, co platí o všech lidech. List Římanům např. říká, že „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Ř 3,23). Bible je naprosto jasná v tom, že každý člověk je hříšník. Nemá žádných pochyb o tom, jaké jsou myšlenky, motivy a touhy lidského srdce, že každý výtvar lidské „mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“ (Gn 6,5). Je tady zlo člověka, zlovůle, výtvar mysli i srdce. A nejenom některý výtvar lidské mysli a srdce, ale každý výtvar. A nejenom někdy, ale v každé chvíli. Slova, která jsou tady použita, jsou velmi univerzální. Pán Ježíš říká lidem, včetně svých učedníků, že jsou zlí (Mt 7,11; Mt 12,34). A mladému vládci, který za ním přišel s touhou po věčném životě, a oslovil ho slovy „mistře dobrý“, odpověděl, že nikdo není dobrý, jenom Bůh (Lk 18,18–19). Jediný Bůh je dobrý! Člověk je padlé stvoření, a čím déle je na tomto světě, tím více se projevuje jeho hříšnost. A tato hříšnost má svůj původ v srdci, v nitru, a projevuje se navenek (Mk 7,21). Vychází zevnitř. Je to problém srdce, které je nevléčitelné (Jr 17,9).

Toto je učení o univerzální lidské zkaženosti. Není to rozšířené učení mezi těmi, kdo se dnes nazývají křesťany, ale je učení Božího slova, které bylo v minulosti mnohokrát potvrzeno. V dnešní době je to velmi důležité učení, protože nám pomáhá stát pevně na zemi v tom všem, co se kolem nás děje. Je to velmi důležité učení i v kontextu třinácté kapitoly listu Římanům, protože nám ukazuje, jaký by měl být náš pohled na lidské vládcy. Vede nás od naivního idealismu, jemuž dnes mnozí podléhají, k střídmemu realismu,

který by měl být vlastní všem, kteří tvrdí, že staví na Božím slově. Kam nás tento realismus vede?

Vládci jsou hříšníci

Nejenom volení zástupci lidu, ale i Bohem dosazení vládci, dokonce i ti nejlepší, jsou hříšníci. Nejsou to ideální lidé, nejsou to světci, obvykle to nejsou ani lidé vysokých morálních kvalit a jen výjimečně jsou to lidé, kterým jde o blaho druhých.

Každý člověk je ze své podstaty sobec, a dokonce i znovuzrozený člověk musí celý svůj život bojovat s hříchem, který v něm přebývá, se svou vlastní tělesností, žádostivostí a s mnoha dalšími pokušeními. Co teprve člověk, který věřící není! Boží slovo o něm říká, že jeho svědomí i jeho rozum jsou poskvrněné, je odporný Bohu, neposlušný a neschopný jakéhokoliv dobrého skutku (Tt 1,15–16). Ten dobrý skutek, o němž je tady řeč, je takový skutek, na který by se Bůh mohl dívat se zalíbením a který by přinesl Bohu slávu. Doslova zde stojí, že nevěřící lidé jsou *neschopní ke všem dobrým skutkům*. Není ani jeden skutek nevěřícího člověka, který by mohl udělat a před Bohem by mohl být označen jako dobrý. Všechny jejich skutky jsou poskvrněné hříchem, sobeckými motivy, nevěrou vůči Bohu. Z lidského pohledu to mohou být užitečné (a v tomto smyslu „dobré“) skutky, ale nemají nic společného s Boží dobrotou. Skutečně dobré skutky před Bohem mohou konat jenom ti, kdo byli očištěni Bohem. Ti byli „v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10).

I ti nejlepší vládci, které z Písma známe, které Bůh sám označil jako dobré, zneužívali své postavení (viz Davidovo smilstvo s Batšebou), svou moc (Davidovy úklady proti manželovi Batšeby Urijášovi), jednali podle svého sobectví (Davidovo sčítání lidu), ukřivdili mnoha lidem (zbožný král Ása v 1Pa 16,10). Jenom jediný

vládce je dobrý, a to je Pán Ježíš Kristus, jemuž byla dána vláda na nebi i na zemi (Mt 28,19).

Bible nám říká poměrně dost o tom, jak by měla vypadat dobrá vláda (bez ohledu na zřízení, v jakém bude vykonávána), ale nelze si nevšimnout, že nepopisuje ani jednu takovou vládu. A spíš výjimečně mluví o zbožných vládcích, kteří činili to, co bylo správné v Hospodinových očích. Mnohem více bylo takových vládců, kteří činili to, co bylo zlé před Bohem. Bůh dokonce ustanovil takové vládce, jako byl např. Nebúkadnesar, Herodes nebo Pilát. Ve skutečnosti po většinu dějin světští vládci pronásledovali Boží lid a nejinak je tomu i dnes – a nemusíme mluvit jenom o ďábelských diktaturách jako je Severní Korea nebo Čína nebo o muslimském světě, ale můžeme se podívat na demokratické státy jako je Indie, kde v některých zemích platí zákony proti konverzi namířené přímo proti křesťanům, nebo Francie, kde vešly v platnost zákony proti extrémistům (snadno zneužitelné proti křesťanům), nebo Velká Británie, kde se mluví o zákonu, který kriminalizuje vedení transgenderových osob k pravdě o jejich genderu. Asi bychom mohli pokračovat stát za státem. Co dalšího nám Boží slovo říká? Jeden text za všechny:

Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. (1K 2,8)

Nepochybně Pavel mluví na prvním místě konkrétně o těch, kteří vydali Pána Ježíše Krista k ukřižování (Pilát, Herodes, sanhedrin), ale současně píše znovu velmi obecně, což ukazuje, že nevkládá svou důvěru ve vládce tohoto světa, ale vidí je spíš jako nepřátele evangelia, jímž ve skutečnosti opravdu jsou. Ať již svou hříšností, která se týká všech lidí (všichni lidé jsou v nepřátelství vůči Bohu a jeho Slovu – viz Ko 1,21; 1Pt 2,7–8), nebo konkrétně vládců a mocných (příp. bohatých) tohoto světa. To nejsou lidé,

kteří by chtěli oslavit Boha a šířit evangelium našeho Pána Ježíše Krista. K jakým závěrům nás toto přemýšlení dovádí?

Křesťané spoléhají na Boha ne na lidi

Křesťané mají své občanství v nebi. To není v protikladu k tomu, že jsou také občany svých národních států. Jejich zodpovědnost je dvojitá – vůči Bohu i vůči lidem. Mají dělat čest svému nebeskému povolání, stejně jako mají žít vzorně v tomto světě mezi pohany. Ale vzorně znamená správně podle Božího slova ne podle toho, co se líbí lidem. Světská vláda není Boží vláda. Nad světskou vládou je vždycky Boží vláda. Boží slovo nás vede k tomu, abychom nedoufali v ty, kteří jsou v moci postavení, protože u nich není záchrana (Ž 146,2). To není jenom o spasení duše, to platí o všech oblastech života. Naše zodpovědnost je především vůči Bohu. Kniha Soudců je zakončena slovy, která jsem citoval výše:

V těch dnech neměli v Izraeli krále. Každý dělal, co uznal za správné. (Sd 21,25)

Poslední ze soudců byl prorok Samuel, jehož v závěru jeho života Izraelci vyzvali, aby jim ustanovil krále. Proč? Protože všichni ostatní měli krále. Protože bylo jednodušší mít krále, který všechno rozhodne, než hledat Boha a jeho vůli pro to, jak máme žít a co máme dělat. Proto Bůh řekl Samuelovi, že nezavrhl soudce Samuela, ale zavrhl Panovníka Hospodina, aby nad nimi nekraloval (1S 8,7).

Křesťan nevkládá svou důvěru ve světskou vládu. Neměl by hledat řešení v tom, co vláda dělá, ani by si naivně a idealisticky neměl myslet, že to vláda s lidmi myslí dobře. Nemyslí.

Naším úkolem je jít do Písma a zkoumat, co je úkolem vlády, kterou nám Bůh dal v tom kontextu, v jakém dnes žijeme, a ne vkládat svou důvěru ve vládu a v její rozhodnutí. A pokud jsou rozhodnutí vlády proti Bibli, je třeba to říct jasně a nahlas. Pokud

jsou proti zákonům země, je třeba to říct jasně a nahlas. To není vzpoura, to znamená být světlem a solí země. Právě to znamená „činit, co je dobré“ (1Pt 2,20). Pokud někdo chce, aby vláda měla víc moci a mohla víc omezovat lidské životy, měl nejprve prozkoumat, na čem doopravdy ve svém životě staví – zda na Písmu, nebo na názorech světa. Bůh ve svém Slově jasně vymezil role autorit (státu, církve i rodiny) a dobré a správné jednání je takové, které na základě Božího slova ukazuje, zde je ta hranice, toto už je hřích a nespravedlnost, toto je překročení Bohem (nebo i lidmi) svěřených pravomocí.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2022